

κόσμου, έχω οι μεγάλοι πάλιν φρονούν ότι έφ' όσον εις αυτούς εμπέπει το ούσιαστικώτερον βάρος και ή εύθύνη διά την κατοχύρωσιν της ειρήνης εύλογον είναι να έχουν άποφασίζοντα δικαιώματα.

Η Διάσκεψις του Αγίου Φραγκίσκου συνέρχεται διά να συζητήση αυτά άκριδώς τά σχέδια και αυτάς τάς επικρίσεις. Φαίνεται ότι αι κυριώτεραι τροποποιήσεις πού θα προταθούν κατά την Διάσκεψιν θ' άφορούν εις την αύξησιν του αριθμού των μελών του Συμβουλίου Ασφαλείας, εις την εύρύτεραν δικαιδοσίαν της Γενικής Συνελεύσεως, ή όποια, κατά τά αρχικά σχέδια, είναι μάλλον περιορισμένη, εις την διαδιχοσάειαν της ψήφου εντός του Συμβουλίου Ασφαλείας, εις τον άκριβή καθορισμόν του «επιτιμένου» (και εδώ προβάλλεται ή σκέπη του περιφήμου ένκεινου άρθρου 16 του Καταστατικού της Γενεύης, ή έρμηνεία του όποιου έμεινεν άσαφής μέχρι της ημέρας του θανάτου της Κ.Τ.Ε.) και εις άλλα δευτερευούσης σημασίας ζητήματα, πού προκύπτουν εκ του τρόπου της ενδεχομένης ενεργείας και της συγκροτήσεως της διεθνούς άστυνομικής δυνάμεως πού θα τεθή εις την διάθεσιν του Συμβουλίου.

Εν τούτοις την σημασίαν των μεγάλων αυτών αποκών της Διασκέψεως του Αγίου Φραγκίσκου έπισκίασαν, όλίγας μόλις ημέρας προ της έναρξέως της, ή άνακύψασα άευστάη κρίσις περί το πολωνικών, εις το όποιο σάφως διαστάταν αι άπόψεις των Ηνωμ. Πολιτειών και της Μεγ. Βρετανίας άφ' έός και της Σοβ. Ρωσίας άφ' έτέρου. Αυτό το «πολωνικόν ζήτημα» ημείλησε προς στιγμήν να τορπιλλήση

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27 ΔΕΠΡΙΛΙΟΥ
Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Μελετάται ό έορτασμός της Πρωτομαγιάς. Αυτό όνεν τό έφρατζέτο ποιή ή Πρωτομαγιά ότι θα έμελετάτο και εν Υπουργικώ Συμβουλίω, μάλιστα, ό έορτασμός της. Άλλά τελευταίως, μαζί με τόσα άλλα ώφρατα πράγματα, τό όρεπάνι πού έφυγε άπό τούς αγρούς και έσκαρφάλωσε εις τούς τοίχους, τόν έρωτα πού έκατέβηκε εις την άσφαλίαν και παρέδωσε την παρθενίαν εις την διαδήλωσιν, ήλθε και ή σειρά της έορτής της άνοιξέως και τών λουλουδιών να γίνη έορτή αίμάτων και φασαίας. Η Πρωτομαγιά έγινε εις τάς άρχάς έργασιών ή Πρωτομαγιά, έπειτα κόκκινη Πρωτομαγιά και φαντασθήτε τί θα ήτοι αν έφείος έπεφε ή Πρωτομαγιά τών Τανούριων. Θα ήτοι ή Πρωτομαγιά της δυναμίτιδος, τών ακρωτηριασμών και τού φόνου. Τώρα λοιπόν μελετάται αν πρέπει αυτή ή Πρωτομαγιά να γίνη ή να μή γίνη. Άλλά βεβαίως να γίνη. Και πού ύπάρχει συμφέρον είναι να εκδηλώνεται. Τί θέλουν να κάμουν οι κομμουνιστοί την Πρωτομαγιά; Να παρελάσουν; Να ύψώσουν τίς γροθίδες των έναντίον των οδών και των ναρκίσεων της έποχής; Να τίς ύψώσουν. Η Βάρκιζα είναι εδώ και τούς προστατεύει. Δεν είναι άδικον ύμνος να κληθούν ύπευθύνως να τούς προστατεύουν και ή Αιτηνωσία και ή Χωροφυλακή των όποιων τούς άνδρας ένοπίσαν; Διότι οι κομμουνιστοί θα πασιλάσουν, θα φανάξουν, θα προσκαλέσουν. Άλλ' ύπάρχουν και μη κομμουνιστοί. Υπάρχουν και συγγενείς όρηθρον και σοσιωμόνων. Αιτοί λοιπόν αν ένοχληθούν, αν θελήσουν να διατηρήσουν, πρέπει να συναντήσουν τά πολυβόλα τών άσυνόμων;... Τό προβλέπουν. Εν συνεχεία της Βάρκιζας θα γίνη κι' αυτό.

του στρατηγού Πεταίν, ο στρατηγός και διοικητής Παρισίων.

Η δίκη του Πεταίν θα γίνη την άρτιόβλεπον ήμέραν. Έκτός του στρατηγού Ντεπεύν και του ναυάρχου Μηλέα, οι λοιποί της συνθεσίας του όνεν θα συλληφθούν, καθ' όσον κατ' αυτόν δεν έχουν έκδοθή εντάλματα συλληψέας.

Κατά τό έν Ζυρίχη προς τό σύνορα ταξίδιον του ό Στρατήρχου συννητήρη και συναμύλησεν εις Βεζεν, μικρον χωριον πλησίον της λίμνης Βάλενστατ, μετά του ύπουργού τών Έξωτερικών της Έλβετίας Καρλ Στούκι.

ΠΩΣ ΔΙΗΘΑΘΕΝ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ο στρατήρχος Πεταίν, κατά τά λεγόμενα φίλων του ότιεν τον συνητη, σαν κατά την βρασίαν του εις Βεζεν, ειπεν ότι οι Γερμανοί συμπεριεβέβησαν προς αυτόν καλώς άλλ' ότι έσπερε πολύ ψυχικός κατά την κράτησιν του εν Γερμανία.

Καθ' όσον τον χρόνον καθ' όν ήτο αιχμάλωτος όνεν του έπετρέπετο να κάμη όσο έ ήθελε μόνος όλλα πειράματα συνδυάσει έπ' όνοσ Ναζι εκκολούθου όστις έστειλεν εις τό Βερολίνον άναφοραν σχετικώς προς τάς κινήσεις του. Ο στρατήρχος Πεταίν και ή σύζυγός του, έρωτηθήτες έάν συνητησαν τον Ασάλ και τον Νετς, απήτησαν με μορφομόν απήδίας.

Ούδέποτε — ειπών — είχομεν δια τάξει εις έπαση με αύτην την κλίκα.

Ο στρατήρχος έθλώσεν έπίσης ότι άφ' ότου άναχώρησεν εκ Γαλλίας δεν συνητησε τον Άμπετς και ότι ό Χίτλερ διέτρεψεν διά τάς πύρας αυτόν (Πεταίν) ύποσχέσεις του, κατέβηκε δε ώς έξής:

Τό τελευταίον μου καθήκον είναι να έβσω έμιασόν εις την διάθεσιν των Γάλλων δικαστών μου. Μανθάνω ότι ό Ασάλ, ό Νετς, ό Άμπετς και αι οικίαι γένεαι των κορίσκονται εις την περιόχην του Μαρκεγκέν επί της έλβετικής μεθόρου.

Οι άντιώτες εν άντιώσει προς τον Πεταίν, δεν έζητήσαν να εισέλθουν εις τό έλβετικόν έδαφος ένα διά τούτου έπιστρέφουν εις Γαλλίαν άλλ' έπείρησαν να παραμείνουν εις Έλβετίαν έπ' άόριστον.

ΑΠΟΡΙΑ

Ένας άναχώρησας από τό σπίτι πού είπα εις την γράμματά μου να κοίτη ή γράμματά του εις τό τάξι ένοχώσων όσον τά είπα. Έμεινε έπί ένα μήνα και δεν έλάθε τίποτε. Έλαθεν έπί τέλους ένα γράμμα της γυναίκός του ή όποια το λέγει και δεν ήμάρτυσε να του στείλη τά γράμματά του διότι κώπος, ό σύζυγός της, έπηρε κατά λάθος τό κλειδίον του γράμματουδιετικου της πόρτας, μέσα εις τό όποιον έχον συνκεντρωθή ένα πλήθος έπιστολών. Ο άνδρας έσκόπη εύρησε τό κλειδίον, τό έβασε μέσα εις ένα γράμμα του και τό γράμματά του.

Παραμυνομε άπαντήσεις.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

φέρου πτερι του λ λειας νους, ρος τ Αν τολα ρινης λα κέ των, και τ τά στ Άλεξ τατα μιλλις της Β τέμα ροδροι ται ό και κα Τηλ συμμα μερον κριθής φυλακι τοις έ και τη άμυνης Βενετι ήτις κ βορειο Η Δυτικα τέιο κ της Μ άπύστι κούς τη Μιλάνι στασι ταληφ σεις τ Έπι ως και της Αι ται ύπ αν ού παν ύπ συμμα Άουλο

Ο

Περί πύχρον Σοσιαν τος άπ σαμένω συλληφ ρίγην, φη ύπ απτεπεί δυτικής και έφρ Κορο, ή ό Μουσ λάνου έ τλήψι ζοσαν κ όήτησεν έξω του ΣΝΕΑΗ

Η Καθημερινή σε μονόστηλο της πρώτης σελίδας αγανακτεί διότι η γιορτή της άνοιξης και των λουλουδιών μετατράπηκε από τους κομμουνιστές σε γιορτή αίματος και φόνων.

Αγανακτεί γιατί την περίοδο της κατοχής ο κόσμος της εργασίας, της αγροτιάς και με πάθος η νεολαία ανέτρεψε τον μικροαστικό συντηρητισμό των κομματαρχών, παραμέρισε τους σωτήρες στρατηγούς που τους τυραννούσαν με τις δικτατορίες τους την περίοδο του μεσοπολέμου, αγανακτεί που δεν διαβρώθηκαν από τον πολιτικό και πολιτισμικό υπερσυντηρητισμό τους, το δηλητήριο του σωβινισμού του αντισημιτισμού και του φασισμού με το οποίο φλέρταρε ανοιχτά και η Καθημερινή μέσα από τις σελίδες της.

Αγανακτεί για το “δρεπάνι που έφυγε από τους αγρούς και έσκαρφάλωσε στους τοίχους”, θρηνεί για τον “έρωτα που κατέβηκε στην άσφαλο και παρέδωσε την παρθενιά στη διαδήλωση”. Ο αγρότης και εργάτης με άλλα λόγια σταμάτησαν να προσκυνάνε τους ακροδεξιούς κομματάρχες των βενιζελικών και των αντιβενιζελικών είτε με το καλό είτε με το βούρδουλα, και οι γυναίκες σταμάτησαν να φτιάχνουν τις προίκες τους κλεισμένες μέσα στα σπίτια τους και έγιναν αγωνίστριες για το “δίκιο και τη λευτεριά”.

Να προσκυνήσουμε θέλουν ξανά. Να ηττηθούμε ολοκληρωτικά, μια για πάντα. Ιδιοκτησία το κορμί μας, το μυαλό μας, η φαντασία μας, ο χρόνος μας στο κεφάλαιο. Αντικείμενο μιας αδιάκοπης αγοραπωλησίας.

ΟΛΟΙ στις εργατικές διαδηλώσεις της Πρωτομαγιάς! (Αθήνα στο Μουσείο, Θεσσαλονίκη στην Καμάρα). Με νέο εργατικό κίνημα να ανατρέψουμε τον αστικό συνδικαλισμό, τον εργοδοτικό δεσποτισμό, την κυβερνητική και Ευρωπαϊκή αντεργατική μηχανή.

